

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: Z. D., narozen X
bytem X

zastoupen advokátkou Mgr. Marií Huspekovou
sídlem Zeyeroва 710/36, 400 03 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2025, č. j. KUUK/007205/2025/DS/Chyt,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2025, č. j. KUUK/007205/2025/DS/Chyt, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín (dále jen „městský úřad“) ze dne 2. 10. 2024, č. j. MDC/102834/2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků z nedbalosti dle § 125c odst. 1 písm. k), § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 a § 125c odst. 1 písm. i) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

provozu“). Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta dle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu ve výši 7 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu čtyř měsíců. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“).

2. Přestupků se žalobce z nedbalosti dopustil tím, že dne 5. 4. 2024 v 14:15 hodin před domem na adrese X, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Opel, reg. zn. X, nejprve po odbočení z ulice Krásnostudenecká do ulice Žatecká zastavil vozidlo za zde stojícím motorovým vozidlem tov. zn. Škoda, reg. zn. X, následně nevěnoval pozornost řízení a dostatečně nesledoval situaci v provozu na pozemních komunikacích, v důsledku toho chybně odhadl odstup od vozidla zaparkovaného před ním a při rozjetí narazil levou přední částí svého vozidla do levé zadní části před ním stojícího vozidla, po dopravní nehodě se neřídil ustanoveními § 47 odst. 3, písm. b), odst. 4, písm. c) zákona o silničním provozu, když nesplnil povinnosti účastníka nehody, nenahlásil nehodu a nedovoleně místo nehody opustil.

Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný porušil zásadu presumpce neviny tím, že na něj správní orgány od počátku nahlížely jako na viníka dopravní nehody, aniž by si předvídaným způsobem opatřily důkazy prokazující jeho vinu. Odkázal přitom na článek 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a na čl. 36 Listiny základních práv a svobod a uvedl, že v souladu s citovanými ustanoveními na něj správní orgány měly nahlížet jako na nevinného, dokud jeho vina nebyla pravomocně prokázána.
4. Dále žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný opomenul analyzovat všechna relevantní fakta a okolnosti případu, když dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně vzal za základ svého řízení a rozhodnutí dokumentaci zpracovanou Policií České republiky a výpověď svědka J. Z. Svou práci si tak správní orgány velmi zjednodušily a samy si neopatřily celou řadu informací. K žalobci správní orgány přistupovaly ryze povrchně a formalisticky, když se vůbec nezabývaly posouzením, zda incident označený za dopravní nehodu skutečně naplňuje všechny zákonné charakteristiky dopravní nehody. Citoval ustanovení § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu a namítl, že nebyla řádně a úplně zdokumentována hmotná škoda na vozidlech zúčastněných na incidentu a že součástí správního spisu není žádný protokol o ohledání vozidel ve smyslu § 18 správního řádu, rovněž absentuje vyjádření poškozeného a odborný odhad výše škody. Namítal také, že správní orgány snížily zákonem požadovaný standard zjištění skutkového stavu, když se uvedenou důkazní mezeru snažily vyplnit odkazem na protokol o dopravní nehodě a nekvalitní fotodokumentaci. K tomu žalobce namítal, že se správní orgány nezabývaly otázkou důkazní hodnoty dokumentace poskytnuté policejním orgánem a jejich relevance pro potvrzení naplnění znaků skutkové podstaty přestupku. Žalobce rozporoval důkazní hodnotu protokolu o dopravní nehodě a úřední záznamy o podaných vysvětleních s odůvodněním, že jsou vytvářeny policejním orgánem a jedná se o formalizované dokumenty, dle názoru žalobce mohou být vodítkem pro další postup ve správním řízení, nikoli však primárním důkazem o průběhu dopravní nehody. Žalobce popřel, že by byl účastníkem dopravní nehody, a uvedl, že je vyloučeno, aby porušil či nesplnil povinnosti účastníka dopravní nehody. Popřel, že by se nehoda vůbec stala, neboť nebyl prokázán vznik

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

škody v příčinné souvislosti s udávaným incidentem. K tomu žalobce namítl, že se správní orgány nezabývaly otázkou, zda byly naplněny všechny základní znaky skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 5 zákona o přestupcích.

5. K závěrům správních orgánů o existenci hmotné škody na vozidle poškozené žalobce namítl, že správní orgány převzaly bez dalšího popis poškození vozidla Fabie od policejního orgánu, a není možné konstatovat konkrétní poškození, např. deformaci povrchu karoserie nebo poškrábání či popraskání laku v důsledku kontaktní události s jiným objektem. Pořízená dokumentace pak tím méně umožňuje dovozovat jasnou příčinnou souvislost mezi údajným nárazem vozidla žalobce do vozidla poškozené a popsáním oděrem na zadní části vozidla Škoda. Nebylo prokázáno, zda spolu poškození obou vozidel vzájemně korespondují, není tedy vyloučeno, že k poškození vozidla Škoda vzniklo v důsledku jiné události. Dále namítl, že poškození typu „otěr“ ani nemusí nutně vytvořit nějakou strukturální škodu a jeho oprava může zahrnovat pouhé vyčištění či vyleštění poškozené oblasti. Z napadeného rozhodnutí nadto nevyplývá, že by poškozená musela vynaložit byť minimální finanční prostředky na opravu.
6. Žalobce dále namítl, že správní orgán prvního stupně nehodnotil věrohodnost, pravdivost a úplnost svědecké výpovědi J. Z., který popsal, jak k nárazu do stojícího vozidla došlo. Ze spisové dokumentace není zřejmé, kde se svědek v době údajného nárazu nacházel, a zda byl schopen objektivně vnímat situaci, o níž vypovídá. Správní orgány nezjišťovaly, zda byl svědek v přímém zorném poli, zda zde byly nějaké překážky, které mohly ovlivnit jeho výhled apod. Vůbec pak nezohlednily skutečnost, že svědek v době události sám řídil motorové vozidlo a pravděpodobně věnoval větší pozornost řízení vozidla a dopravní situaci, když dával přednost jinému vozidlu. V situaci, kdy proti sobě stálo tvrzení svědka proti tvrzení žalobce, z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů vyplývá preference důkazu výpovědi svědka, aniž by existoval byť jen náznak zdůvodnění této preference.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Žalovaný konstatoval, že přestupkové jednání žalobce bylo náležitě kvalifikováno na základě podkladů zpracovaných Policií České republiky a výpovědi svědka J. Z. učiněné při ústním jednání správního orgánu prvního stupně dne 4. 9. 2024. Žalovaný na základě předložených důkazů posuzoval, zda byl skutkový stav zjištěn natolik spolehlivě a dostatečně, že bylo možné učinit závěry o vině žalobce. Součástí spisového materiálu je protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 5. 4. 2024, ze kterého je zřejmé, že policejní orgán provedl ohledání vozidla Škoda Fabia a zjistil čerstvý otěr na zadní části vozidla ve výšce od 40 do 50 cm; dále provedl ohledání vozidla žalobce a zjistil otěr na levé přední části vozidla ve výšce od 42 do 50 cm; z ohledání provedl fotodokumentaci. Skutečnost, že ke škodě na vozidle Škoda Fabia došlo na daném místě v daném čase svědčí skutečnost, že v době ohledání bylo poškození čerstvé a nacházelo se ve stejné výšce jako poškození vozidla žalobce. Je zcela nepravděpodobné, že by si svědek náhodou vybral vozidlo žalobce, které na sobě mělo zjištěné stopy po střetu, a nadto toto vozidlo v předmětnou dobu vyfotografoval na svůj mobilní telefon. Svědek J. Z. nejprve podal vysvětlení, ve kterém popsal průběh dopravní nehody, svou výpověď pak svědek zopakoval po zákonném poučení i před správním orgánem prvního stupně dne 4. 9. 2024, kam byl předvolán na žádost žalobce. Nebylo zjištěno, že by svědek J. Z. byl v jakémkoli vztahu se žalobcem, měl jakýkoli zájem na projednávané věci, či vypovídal účelově, jedná se tak o důvěryhodného svědka. Co se týče škody, tato byla ze strany policie odhadnuta na Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

5 000 Kč, ze strany poškozené nebylo předloženo přesné vyčíslení škody, avšak z dotazu Kooperativa pojišťovny, a.s., ze dne 19. 6. 2024 vyplývá, že poškozená uplatnila nárok na pojistné plnění u této pojišťovny. V dané věci není podstatné, k jak velké škodě na majetku poškozené došlo, ale pouze to, že došlo ke škodě na majetku v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu, kdy se žalobce dostatečně nevěnoval řízení. Na závěr žalovaný uvedl, že žalobce byl správním orgánem prvního stupně dne 4. 9. 2024 vyzván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit. Žalobce se k jednání správního orgánu prvního stupně nedostavil a možnosti seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim nevyužil, následně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal blanketní odvolání, které ani k výzvě správního orgánu nedoplnil. Ze strany správního orgánu bylo provedeno řádné dokazování a žalobci byla dána možnost se bránit. Není pravdou, že žalovaný neposuzoval výpověď žalobce. Žalovaný naopak dospěl k závěru, že výpověď žalobce je v rozporu se všemi ostatními zjištěnými skutečnostmi, a nemá pochybnosti o spáchání projednávaných přestupků žalobcem.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové skutečnosti soud neshledal.
10. Po zvážení skutkového a právního stavu věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud posoudil v žalobě vznesené námitky podle jejich obsahu a dospěl k závěru, že žalobce namítá nejen nezákonnost, ale i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce popsal, v čem spatřuje nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s odkazem na konkrétní skutečnosti, když podrobně vylíčil, jakých konkrétních postupů, úvah, hodnocení a závěrů se vůči němu správní orgán dopustil, uvedl konkrétní a dostatečně individualizovaná skutková tvrzení a představil svůj konkrétní právní náhled na projednávanou věc. Žalobce namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i rozhodnutí žalovaného jsou nedostatečně zdůvodněna co do naplnění znaků skutkové podstaty přestupku a hodnocení důkazů. Dle obsahu se tedy jedná o námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
12. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] *odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažil. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Výhrady žalobce stran absence důkazů o přestupkovém jednání, stejně jako velmi obecně formulované výhrady o nevypořádání odvolacích důvodů, podle soudu představují nesouhlas s věcnými Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

závěry žalovaného, jimiž se soud bude zabývat níže. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.

13. Žalobce namítal, že se jednání, které je mu kladeno za vinu, nedopustil, jeho vina nebyla nade vší pochybnost prokázána a správní orgány vycházely z nepoužitelných důkazů, nectily presumpci nevinu žalobce a případ nesprávně právně posoudily. Namítal, že k žádné dopravní nehodě nedošlo, tedy se nemohl dopustit přestupků tím, že neohlásil nehodu policii a z místa odjel. Žalobce uznal, že v místě a čase na daném místě byl, projížděl ulicí okolo stojícího vozidla, nezaznamenal však, že by nějakou nehodu způsobil.
14. Podle § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu je dopravní nehodou „*událost v provozu na pozemních komunikacích, například havárie nebo srážka, která se stala nebo byla započata na pozemní komunikaci a při níž dojde k usmrcení nebo zranění osoby nebo ke škodě na majetku v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu.*“ Dopravní nehodou je tedy pouze taková událost, při níž dojde k usmrcení nebo zranění osoby nebo ke škodě na majetku v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu. V tomto konkrétním případě je určující vznik škody na majetku, na výši škody přitom vůbec nezáleží. Dopravní nehodou může být havárie (nehoda s účastí jediného vozidla, náraz do pevné překážky, poškození vozidla v důsledku závady ve sjízdnosti), srážka (střet více vozidel nebo vozidla s osobou nebo zvířetem), nebo jiná událost (např. zranění přepravované osoby při pádu ve vozidle hromadné dopravy osob v důsledku náhlé změny směru či rychlosti jízdy vozidla, zasažení ledem uvolněným z jedoucího vozidla apod.). Uvedené odpovídá ustálené judikatuře, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2023, č. j. 9 As 172/2021-34, dle kterého „*pro naplnění jednoho z definičních znaků pojmu „dopravní nehoda“ podle § 47 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), není při vzniku škody na majetku rozhodující její výše, ale její samotný vznik*“. Jestliže tedy žalobce zastavil na pozemní komunikaci v ulici Žatecká, aby se vyhnul protijedoucímu vozidlu, a při rozjíždění se narazil do před ním stojícího vozidla a způsobil tím majetkovou škodu, pak se jednalo o dopravní nehodu, a to bez ohledu na to, že vozidlo poškozené v době nárazu stálo, a bez ohledu na výši majetkové škody. Majetkovou škodou je jakákoli ztráta na majetku, tedy skutečná škoda, nebo ušlý zisk. I pouhý „otěr“ laku je tedy majetkovou škodou. Námitka žalobce, že nebyla řádně prokázána výše škody, pak není v tomto konkrétním případě relevantní. V projednávané věci bylo bez pochyb prokázáno, že na vozidle poškozené vznikla škoda v příčinné souvislosti s jednáním žalobce, pro právní kvalifikaci dopravní nehody není podstatné, v jakém rozsahu vznikla a zda a jak byla odstraněna. Na závěr o tom, zda se nehoda stala, nemá ani případné odstranění škodlivého následku svépomocí s minimálními náklady, případně upuštění od jakýchkoli oprav, žádný vliv. Neobstojí tedy ani obhajoba žalobce, že se žádná dopravní nehoda nestala, protože poškození vozidla Škoda Fabia spočívalo jen v povrchovém otěru, který by bylo možné svépomocí rozleštit.
15. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí zdůvodnil, na základě jakých skutečností považuje za prokázanou skutečnost, že k dopravní nehodě skutečně došlo a že ji zapříčinil žalobce, a jaké závěry z toho vyvodil. Žalovaný pak přezkoumával prvostupňové rozhodnutí a v jeho skutkových zjištěních neshledal žádné nedostatky. Skutečnost, že ke srážce vozidla žalobce s vozidlem poškozené došlo je prokázána svědeckou výpovědí Josefa Zahradníka ze dne 4. 9. 2024, dále protokolem o nehodě ze dne 5. 4. 2024 a fotografickou dokumentací dopravní nehody z téhož dne. Svědek J. Z. vypověděl, že jel po ulici Žatecká směrem od školky, zastavil na křižovatce ulic Žatecká a Krásnostudenecká, aby dal přednost Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

vozidlům jedoucím po hlavní ulici, a viděl, jak vozidlo Opel odbočilo z ulice Krásnostudenecká do ulice Žatecká, zastavilo šikmo za vozidlem nechalo projet protijedoucí vozidlo, poté se rozjelo a najelo do vozidla stojícího před ním. Náraz šel ze šikma na levou zadní část vozidla Škoda Fabia. Vozidlo Škoda Fabia se nárazem zahoupalo. Řidič vozidla Opel poté zacouval a pokračoval v jízdě po Žatecké ulici. Svědek rovněž popsal, že stál na křižovatce a dával přednost v jízdě, vozidlo Opel ho zaujalo, protože jeho řidič najížděl do křižovatky hodně šikmo do protisměru, když uviděl protijedoucí vozidlo, tak musel reagovat a zajel šikmo za tu Fabii. Svědek následně jel za vozidlem a vyfotil jej. Přivolaná hlídka policie dne 5. 4. 2025 zdokumentovala místo dopravní nehody, podrobně popsala ulice Krásnostudenecká a Žatecká a oblast jejich křížení a uvedla, že provoz je v místě minimální bez nutnosti regulace, viditelnost do dálky je na místě dobrá, přehlednosti nic nebrání. Dále ohledala vozidlo Škoda Fabia zaparkované v ulici Žatecká u pravého okraje komunikace a popsala poškození – na vozidle Škoda Fabia byl zdokumentován čerstvý otěr na zadní části ve výšce od 40 do 50 cm, a na vozidle Opel Astra otěr na levé přední části ve výšce od 42 do 50 cm a provedla fotodokumentaci. Na pořízených fotografiích je zachycena křižovatka ulic Krásnostudenecká a Žatecká, poškozené vozidlo Škoda Fabia vč. detailu s přiloženým měřidlem a vozidlo Opel Astra s detailem poškození s přiloženým měřidlem.

16. O věrohodnosti svědka J. Z. nemá soud pochyby, neboť jeho výpověď je uceleným logickým popisem události a nebylo prokázáno, že by svědek měl jakýkoli vztah k věci, žalobci, poškozené obchodní společnosti či uživateli vozidla. Nic nenasvědčuje tomu, že by svědek vědomě lhal, chtěl se žalobci svou výpovědí za něco pomstít, nebo mu jinak uškodit. Nadto byl svědek řádně poučen o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o trestněprávních následcích nesplnění této povinnosti. Svědecká výpověď J. Z. plně koresponduje se skutečnostmi uvedenými v protokolu o nehodě, tedy se stavem, jaký byl zjištěn policií. Námitka žalobce, že se svědek měl věnovat dopravní situaci, a tudíž nemohl objektivně vnímat vozidlo žalobce, je lichá, jednak je křižovatka ulic Krásnostudenecká a Žatecká popisována jako přehledná s minimálním provozem, jednak svědek popsal, že jej vozidlo žalobce zaujalo svou nezvyklou dráhou pohybu, proto mu svědek věnoval pozornost a zaznamenal, jak žalobce svým vozidlem narazil do před ním postaveného vozidla, nárazem poškozené vozidlo se zahoupalo a žalobce jen trochu zacouval a pak z místa odjel. Neobstojí ani námitka žalobce, že správný orgán nezkoumal, zda svědkovi něco nebránilo ve výhledu, neboť takové dokazování by bylo nadbytečné. Jak je uvedeno výše, křižovatka byla popsána a zdokumentována jako zcela přehledná a klidná, na fotodokumentaci nebyly zachyceny žádné překážky, které by bránily výhledu z místa, kde stál svědek, na místo nehody, na křižovatce je jen mírný provoz, svědek měl navíc výhled na místo nehody v přímém směru, přičemž vozovka se z místa, kde stál svědek, k místu dopravní nehody mírně svažuje.
17. Obhajoba žalobce, že si nárazu vůbec nevšiml, nemůže vedle výpovědi svědka J. Z. obstát. Svědek popsal, že po projetí protijedoucího vozidla se obžalovaný rozjel, narazil svým vozidlem do vozidla stojícího před ním tak, že se zahoupalo, poté zacouval a odjel. Je tedy vyloučeno, že by srážku vůbec nezaznamenal. Námitka žalobce, že jeho výpověď a výpověď svědka jsou v praxi označovány jako „tvrzení proti tvrzení“ a že žalovaný nedůvodně preferoval svědeckou výpověď, není důvodná, neboť svědecká výpověď J. Z. není jediným důkazem stojícím proti výpovědi žalobce coby obviněného z přestupku. Nemůže obstát ani tvrzení žalobce, že do vozidla poškozené mohlo narazit jiné vozidlo, než vozidlo žalobce, neboť i z laického pohledu poškození na obou vozidlech do sebe zapadají, korespondují

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

s mechanismem nárazu tak, jak jej popsal svědek, a v době jejich dokumentace byla poškození na obou vozidlech čerstvá. Nadto postrádá jakoukoli logiku, aby si svědek náraz vymyslel, náhodně si vyhlédl vozidlo žalobce naproti přes křižovatku, pronásledoval jej a vyfotil, a aby shodou okolností na vozidle žalobce i na vozidle poškozené byla bezprostředně poté zjištěna čerstvá vzájemně si odpovídající poškození karoserie.

18. Co se pak týče protokolu o dopravní nehodě, jehož důkazní hodnotu žalobce sporoval, soud uvádí, že podle § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „s. ř.“), mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Jako podklad pro vydání rozhodnutí tedy může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci. Podkladem pro vydání rozhodnutí tak mohou být nepochybně i důkazní prostředky správním řádem výslovně neupravené, tedy právě i protokol o dopravní nehodě sepsaný Policií České republiky. Základní podmínkou pro použití určitého podkladu pro rozhodnutí je jeho opatření zákonným způsobem. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2013, č. j. 51 A 1/2012-51, dle kterého *„k zadokumentování dopravních přestupků využívá policie technických prostředků, jejichž výstupy jsou běžně listiny (fotografie). Projdou-li tyto listiny řádným řízením, jde o důkazy bez ohledu na to, zda byly správnímu orgánu předloženy policejním orgánem spolu s oznámením přestupku nebo až policistou jako svědkem při jeho svědeckém výsledku (§ 51 odst. 1 a § 53 správního řádu z roku 2004).“* Správní orgán prvního stupně tedy nepochybil, když provedl dokazování protokolem o nehodě ze dne 5. 4. 2024. Soud tak nemohl shledat důvodnou ani související námitku žalobce, že dopravní nehoda nebyla řádně zdokumentována, když veškeré relevantní zjištěné skutečnosti policie zaznamenala do výše citovaného protokolu a pořídila podrobnou fotodokumentaci místa nehody, vozidla poškozené a vozidla žalobce.
19. Žalobce rozporoval i kvalitu fotodokumentace obsažené ve spise. K tomu soud uvádí, že fotodokumentace provedená svědkem J. Z. je sice méně kvalitní, vzhledem k jejímu pořízení v pohybu, zachycuje však podstatu toho, co jí má být prokázáno a její účel – zřetelně zachycuje vozidlo ujíždějícího žalobce zezadu, za účelem identifikace předmětného vozidla a jeho provozovatele na základně registrační značky. Pokud jde o fotodokumentaci pořízenou Policií České republiky, tak ta zaznamenává podstatné skutečnosti relevantní pro rozhodnutí správních orgánů o přestupku, tj. místo srážky a poškození obou vozidel bezprostředně po nehodě a poškození obou vozidel. Fotodokumentace je čitelná, není nijak znehodnocena, ve spisu se nachází jak v černobílém, tak i v barevném provedení. Dokumentace poškození vozidel je provedeno způsobem nevyvolávajícím pochybnosti o ztotožnění vozidel. Soud nemá pochybnosti o pravosti a čase pořízení fotodokumentace policií, nemá pochybnosti ani o její průkaznosti. V samotné dokumentaci ani jejím rozsahu tak soud vady neshledal. Nadto je nutné upozornit, že žalobce neuvedl, v čem konkrétně spatřuje vady fotodokumentace tvořící podklad pro rozhodnutí správního orgánu.
20. Správní orgán prvního stupně přesně popsal, z jakých konkrétních důkazů vycházel, provedené důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a dospěl k závěru o tom, že se dopravní nehoda stala, že ji zapříčinil žalobce a že následně nesplnil své zákonné povinnosti ohlásit dopravní nehodu a setrvat na místě do příjezdu policie. Odůvodnil, že jednotlivé důkazy spolu vzájemně korespondují, a proto na jejich základě dospěl ke konkrétním skutkovým závěrům, nepřiklonil se tedy k verzi události, kterou přednesl žalobce (obviněný). Žalovaný se se závěry správního orgánu prvního stupně ztotožnil, Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

v procesním postupu a hodnocení správního orgánu prvního stupně přitom neshledal žádné nedostatky. Soud dospěl k závěru, že správní orgány jednoznačně, srozumitelně a přesvědčivě popsaly zjištěný skutkový stav a řádně zdůvodnily, jak a proč k takovému závěru dospěly a proč se nepřiklonily k verzi události představené žalobcem, v tomto ohledu tak ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ani rozhodnutí žalovaného vytýkanou vadou spočívající v neúplně/nesprávně zjištěném skutkovém stavu netrpí.

21. Žalobce dále namítal, že správní orgány nectily zásahu presumpce neviny, když si neopatřily důkazy prokazující jeho vinu. Soud má za to, že správní orgán prvního stupně opatřil dostatečný rozsah podkladů. V rámci ústního jednání žalobce měl možnost navrhnout důkazy a vyjadřovat se k provedení dokazování. Svého práva žalobce využil při prvním jednání ve věci, kde navrhl slyšení svědka J. Z., žádný jiný návrh neučinil. Ke druhému jednání ve věci, při kterém vypovídal svědek J. Z., se žalobce bez omluvy nedostavil, svého práva klást svědkovi otázky a vyjádřit se k jeho výpovědi nevyužil. Následně byl žalobce poučen o svém právu se seznámit s podklady pro rozhodnutí (tedy i se svědeckou výpovědí J. Z.), vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění, tohoto svého práva nevyužil. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce podal odvolání, které však nijak neodůvodnil a žádný jiný důkazní návrh neučinil. V podané žalobě žalobce namítal, že dokazování bylo nedostatečné, ale ani zde neuvedl, jaké konkrétní důkazy podle jeho názoru správní orgány opomněly provést, sám pak žádné důkazy na podporu svých tvrzení nenavrl ani nedoložil. Namítal-li pak žalobce v žalobě, že správní orgány neprovedly ohledání ve smyslu § 54 s. ř., pak je tato námitka nedůvodná jednak proto, že žalobce důkaz ohledáním ve správním řízení nenavrl, a to ani před správním orgánem prvního stupně, ani v řízení o odvolání, a jednak proto, že ohledání je důkazní prostředek spočívající v prohlídce věcí movitých či nemovitých, kterou provádí správní orgán. Správní orgán k němu přistoupí tehdy, nelze-li skutečný stav věci zjistit jiným způsobem. Vzhledem k tomu, že skutečný stav věci byl zjištěn bezprostředně po dopravní nehodě hlídkou policie, kterou přivolali svědek J. Z. a uživatelka vozidla poškozené, paní M. G., bylo by nadbytečné a nevhodné, aby správní orgány prováděly ohledání. Soud neshledal nedostatek dokazování ani v tom, že správní orgány nevyslechly jako svědka spolujezdce žalobce, ačkoli svědek Z. uvedl, že ve vozidle s žalobcem seděla ještě další osoba, když to žalobce sám nenavrl. Bylo by porušením zásady zákazu sebeobviňování, kdyby správní orgány nutily žalobce ztotožnit osobu, která s ním ve vozidle byla v místě a čase dopravní nehody, aby mohla svědčit v jeho neprospěch, pokud sám na jejím slyšení netrvá.
22. K tomu soud považuje za důležité připomenout, že podle ustálené soudní judikatury jako důkazní prostředek nelze použít záznam o podaném vysvětlení. Ačkoli tedy podané vysvětlení není důkazem, představuje významný pramen důkazů. Na jeho základě totiž mohou být např. zajištěny věci důležité pro řízení, např. provedeno ohledání věci, vyslechnuty určité osoby atd. Stejně tak může být využitelné jako podklad i pro hodnocení věrohodnosti následných výpovědí učiněných v průběhu řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 4 As 152/2016-37). Správní orgány tedy postupovaly správně, když srovnaly obsah podaného vysvětlení svědka J. Z. a jeho svědeckou výpověď a dospěly k závěru, že jeho výpověď je konzistentní a jeho věrohodnost nic nesnižuje, avšak důkaz správní orgán prvního stupně provedl pouze svědeckou výpovědí (a nikoli čtením úředního záznamu o podaném vysvětlení). Stejně tak podané vysvětlení M. G. ze dne 5. 4. 2024, která uvedla, že vozidlo bylo nepoškozené, když na místě dopravní nehody parkovala,

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

zcela správně posloužilo coby podklad hodnocení věrohodnosti svědka a obviněného, a nebylo hodnoceno jako důkaz o vině žalobce.

23. V posuzovaném případě ve správním řízení (ani následně v soudním řízení správním) nevyšly najevo žádné takové okolnosti, které by zpochybňovaly důkazní hodnotu a použitelnost provedených důkazů usvědčujících žalobce z předmětných přestupků. Proto nemá zdejší soud za to, že by otázka viny žalobce nebyla postavena najisto. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu a o průběhu posuzovaného skutku nevystaly ani žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správního orgánu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*, neboť k jejímu uplatnění je možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů. V tomto případě však proti sobě stojí skupina důkazů provedené správním orgánem prvního stupně (svědecká výpověď J. Z. a protokol o dopravní nehodě vč. plánu a fotodokumentace) a výpověď žalobce nepodpořená žádnými dalšími důkazy. Z prvostupňového rozhodnutí, ani z rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že by správní orgány nevzaly v potaz nějakou skutečnost svědčící ve prospěch žalobce (žádná taková skutečnost ani ve správním řízení nebyla zjištěna ani neplyne ze spisového materiálu), či že by konkrétním důkazům přiřadily nějaký stupeň důležitosti či preference. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů naopak plyne, že správní orgány hodnotily provedené důkazy jednotlivě i jako celek a že z provedeného dokazování jako celku vyplývá jednoznačný závěr o skutkovém ději a vině žalobce, bez pochybností vyvracející obhajobu žalobce.
24. Žalobce z daného místa odjel a nic policii neohlásil, protože byl přesvědčen, že se žádná dopravní nehoda vůbec nestala, tudíž povinnost nahlásit dopravní nehodu policii a setrvat na místě do příjezdu hlídky policie, případně se bezprostředně na místo nehody po jejím ohlášení vrátit, neměl.
25. Podle § 47 odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu jsou účastníci dopravní nehody povinni oznámit, v případech stanovených tímto zákonem, nehodu policii; došlo-li k zranění, poskytnout podle svých schopností první pomoc a k zraněné osobě přivolat poskytovatele zdravotnické záchranné služby.
26. Podle § 47 odst. 4 písm. c) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2025, dojde-li při dopravní nehodě k usmrcení nebo zranění osoby nebo k hmotné škodě převyšující zřejmě na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí částku 100 000 Kč, jsou účastníci dopravní nehody povinni setrvat na místě dopravní nehody až do příchodu policisty nebo se na toto místo neprodleně vrátit po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo ohlášení dopravní nehody.
27. Podle § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, povinnost podle odstavce 4 platí i v případě, kdy při dopravní nehodě dojde ke hmotné škodě na majetku třetí osoby, s výjimkou škody na vozidle, jehož řidič má účast na dopravní nehodě nebo škody na věci přepravované v tomto vozidle.
28. Podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že při dopravní nehodě v rozporu s § 47 odst. 3 písm. b) neoznámí dopravní nehodu policii.
29. Podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že při dopravní nehodě v rozporu s § 47 odst. 4 písm. c) nebo odst. 5 opustí

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

místo dopravní nehody nebo se neprodleně nevrátí na místo dopravní nehody po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo po ohlášení dopravní nehody

30. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
31. Podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu se za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu uloží pokuta ve výši od 2 000 Kč do 5 000 Kč.
32. Podle § 125c odst. 5 písm. b) a § 125c odst. 6 písm. d) bodu 2 zákona o silničním provozu se za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. i) bodu 4 zákona o silničním provozu uloží pokuta ve výši od 7 000 Kč do 25 000 Kč a zákaz činnosti na dobu od 4 do 6 měsíců.
33. Podle § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu se za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. i) bodu 2 zákona o silničním provozu uloží pokuta ve výši od 4 000 Kč do 10 000 Kč.
34. Z citovaných ustanovení zákona o silničním provozu tedy jednoznačně vyplývá, že žalobce měl povinnost nahlásit dopravní nehodu policii a setrvat na místě do jejího příjezdu (případně nahlásit dopravní nehodu a bezprostředně poté se na místo vrátit, nemohl-li z nějakého objektivního důvodu nahlásit dopravní nehodu z místa, kde se udála). Tato povinnost žalobci vznikla, protože jeho jednáním byla způsobena hmotná škoda na majetku třetí osoby, konkrétně na vozidle Škoda Fabia společnosti CANABA – Pozemní stavby, s.r.o., IČ 63146452, přičemž řidička poškozeného vozidla, M. G., neměla na dopravní nehodě žádnou účast. Poškozené vozidlo bylo v době nárazu zaparkované u pravého kraje vozovky, nebylo v pohybu ani netvořilo překážku v provozu a jeho řidička se na místě nenacházela. Skutečnost, že vznikla majetková škoda na vozidle poškozené je prokázána jednak již zmiňovaným protokolem o nehodě ze dne 5. 4. 2024 a přiloženou fotodokumentací, ale plyne i z další listiny obsažené ve správním spisu, zejména ze žádosti Kooperativa pojišťovny, a.s., Vienna Insurance Group, ze dne 19. 6. 2024, ze které plyne, že poškozená uplatnila nárok na pojistné plnění za dopravní nehodu ze dne 5. 4. 2024 (pojistnou událost). Vyčíslení škody na vozidle poškozené společnosti by bylo v této věci podstatné pouze v případě, že by řidička vozidla Škoda Fabia měla účast na dopravní nehodě – pak by totiž bylo nutné zkoumat, zda hmotná škoda na některém z vozidel dosahuje zákonem stanovené výše, která v době spáchání přestupku a též i v době rozhodnutí žalovaného činila 100 000 Kč. Vzhledem k tomu, že řidička poškozeného vozidla účast na dopravní nehodě neměla (a poškozená také ne), jedná se o škodu způsobenou na majetku třetí osoby – tedy osoby odlišné od účastníků (v tomto případě jediného účastníka) dopravní nehody, a správní orgány měly povinnost prokázat, že škoda vznikla, nikoli její přesnou výši.
35. Podle § 5 zákona o přestupcích je přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Souhrn jednotlivých zákonných znaků přestupku tvoří skutkovou podstatu přestupku, která je tvořena čtyřmi skupinami znaků: objektem, objektivní stránkou, subjektem a subjektivní stránkou. Spáchá-li pachatel svým jednáním současně více přestupků, je třeba zkoumat, zda jsou naplněny znaky skutkové podstaty u každého z nich. Jednání žalobce je v zákoně o silničním provozu jako přestupek, resp. sbíhající se přestupky, výslovně označeno, zároveň jednání žalobce ze své podstaty nelze posoudit jako trestný čin. Objektem přestupku zákona o silničním provozu je zákonem chráněný zájem společnosti, proti kterému protiprávní jednání směřuje. V případě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

k) se jedná o zájem společnosti na bezpečném a plynulém provozu na pozemních komunikacích a též na ochraně zdraví a majetku, v tomto konkrétním případě žalobce porušil zájem společnosti na bezpečnosti provozu a na ochraně majetku. V případě přestupků podle § 125c odst. 1 písm. i) se jedná o zájem na dodržování povinností účastníků silničního provozu a objasnění dopravní nehody. Objektivní stránkou přestupku je jak protiprávní jednání, tak i opomenutí a škodlivý následek tohoto protiprávního jednání (tj. porušení nebo ohrožení zákonem chráněných zájmů) a příčinná souvislost (kauzální nexus) mezi takovým jednáním a následkem. Následek je přitom vyjádřen již samotným faktem porušení právní povinnosti. Subjektem přestupku je fyzická osoba, která ho spáchá, která je v době činu příčetná a která dovršila patnáctý rok věku (viz § 13, 18 a 19 zákona o přestupcích), výjimky stanoví zákon. Subjektivní stránku přestupku představuje zavinění odrážející vnitřní psychický vztah subjektu přestupku k protiprávnímu jednání a jeho škodlivému následku. Podle § 15 odst. 1 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.

36. Žalobce porušil zákonem chráněný zájem svým jednáním, v příčinné souvislosti s tím nastal uvedený následek. Žalobce při odbočování z ulice Krásnostudenecká do ulice Žatecká najel příliš šikmo a zasáhl do jízdního pruhu protijedoucímu vozidlu, v důsledku toho byl nucen se zařadit za zaparkované vozidlo Škoda Fabia, aby se projíždějícímu vozidlu vyhnul, následně nevěnoval dostatečnou pozornost řízení při rozjíždění a v důsledku toho narazil přední částí vozidla do zadní části zaparkovaného vozidla a na obou vozidlech vznikl ořez v místech srážky. Je zcela zjevné, že ke škodlivému následku – tedy hmotné škodě na majetku třetí osoby došlo v přímém důsledku porušení povinnosti žalobce věnovat náležitou pozornost řízení. Co se týče přestupků neohlášení dopravní nehody a ujetí od dopravní nehody, plyne ohrožení zákonem chráněného zájmu a příčinná souvislost mezi jednáním žalobce a tímto následkem ze samotné podstaty jednání žalobce. Co týče subjektu přestupků, žalobce je zletilá a plně svéprávná fyzická osoba o jejíž příčetnosti nevystaly žádné pochybnosti. Zavinění žalobce pak jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný zcela správně vyhodnotili jako nedbalost nevědomou, když žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zákonem chráněný zájem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Žalobce tak dle názoru soudu všechny znaky projednávaných přestupků naplnil.
37. Lze souhlasit s tím, že pokud by žalobce škodu ve smyslu § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu nezpůsobil, nenahlášením dopravní nehody ani opuštěním místa nehody by se nedopustil daných přestupků. Žalobce však škodu prokazatelně způsobil. Pokud žalobce namítal, že si nebyl poškození vědom, namítá nedostatek zavinění. Ke vzniku odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje, nestanoví-li zákon jinak, zavinění ve formě nedbalosti, a to i nedbalosti nevědomé. I kdyby tedy žalobce o poškození vozidla Škoda Fabia nevěděl, ačkoli to vzhledem k okolnostem vědět měl a mohl, je za dané přestupky odpovědný. Žalobce si vzhledem k úhlu, v jakém k vozidlu poškozené najel, samotnému nárazu, i ze vzdálenosti několika metrů viditelnému zhroupení poškozeného vozidla vyvolanému nárazem a následné nutnosti zacouvat a uskutečnit opětovný manévry k vyjetí z řady, musel být vědom, že narazil do před ním stojícího vozidla. Proto i v případě, že by byla pravdivá jeho verze, že si poškození vozidla nevšiml, lze přičíst k jeho tíži, že se nezastavil, nezkontroloval místo nárazu a nepřesvědčil se dostatečně, zda jeho dopravní nehodou byla či nebyla způsobena hmotná škoda na majetku třetí osoby. Jeho případná

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

nevědomost způsobení konkrétní škody na vozidle poškozené by proto na závěru o jeho zaviněném jednání nemohla nic změnit.

38. Správní orgán prvního stupně srozumitelně a výstižně zdůvodnil, že žalobce naplnil všechny formální i materiální znaky přestupku, žalovaný toto hodnocení převzal. Soud v závěrech správních orgánů o naplnění znaků skutkových podstat projednávaných přestupků neshledal. Námitka žalobce, že nebyly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku, není důvodná.
39. Co se pak týče právní kvalifikace, správní orgán prvního stupně zcela správně hodnotil jednání žalobce spočívající v nevěnování se řízení jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jednání spočívající v neohlášení dopravní nehody jako přestupek podle § 125 c) odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o silničním provozu a jednání spočívající v ujetí od dopravní nehody jako přestupek podle § 125 c) odst. 1 písm. i) bod 4 zákona o silničním provozu a zcela jednoznačně a správně identifikoval povinnosti, které žalobce porušil. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s právní kvalifikací ztotožnil. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí opomněl odkázat na ustanovení § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, dle kterého povinnost setrvat na místě dopravní nehody (případně se na něj bezodkladně vrátit) platí i v případě, kdy při dopravní nehodě dojde ke hmotné škodě na majetku třetí osoby, s výjimkou škody na vozidle, jehož řidič má účast na dopravní nehodě, a dvakrát po sobě citoval pouze § 47 odst. 4 tohoto zákona, což při izolovaném pohledu na napadené rozhodnutí vyvolává mylný dojem, že povinnost účastníků setrvat na místě dopravní nehody až do příchodu policisty (případně se na něj bezodkladně vrátit) platí jen v případech, kdy při dopravní nehodě dojde k usmrcení nebo zranění osoby nebo k hmotné škodě na některém ze zúčastněných vozidel či na přepravovaných věcech zřejmě převyšující částku 100 000 Kč, a že by tedy mělo být zkoumáno, zda škoda na některém z vozidel převyšuje částku 100 000 Kč. Tento mylný dojem pak umocňuje skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí ponechal pouze citace hranice výše škody, avšak neuvedl, že v tomto konkrétním případě není výše škody pro posouzení věci rozhodná. Zvláště pak vzhledem k absenci odvolacích námitek žalobce se touto otázkou blíže nezabýval. Ze strany žalovaného se nejedná o odklon od právního posouzení správním orgánem prvního stupně a změnu právní kvalifikace, proto tento nedostatek v odůvodnění rozhodnutí žalovaného není podstatnou vadou rozhodnutí, která by mohla mít vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí.
40. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. tak že nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. ledna 2026

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce